

Del pacifisme a la lluita noviolenta

La via cívica, pacífica i democràtica – manifestacions i votacions - ha **permès construir un moviment transversal inèdit**, i passar en pocs anys del 14% al voltant del 50% de suport a la independència. El **pacifisme sí ha servit**. L'1-O de 2017 aquesta via fou superada per un acte de desobediència civil que **suposà l'inici d'una nova via, la de la lluita noviolenta** que, sense negar la via anterior, vol **forçar el diàleg polític gràcies a la confrontació noviolenta**.

La **confrontació noviolenta**, en primer lloc **renuncia a la violència com a forma de lluita política**, no sols **per ètica**, - cal coherència entre mitjans i fins -, no sols **per evitar la repressió** legal indesitjada que comporta, sinó també **per eficàcia** – la violència situa la lluita en el camp on l'estat te les de guanyar.

Però la **confrontació noviolenta**, en segon lloc, és bàsicament **l'art de crear dilemes a l'adversari** – com fou l'1-O -, en què faci el que faci - tant si deixa fer com si reprimeix, - sempre surt afeblit; un art de **portar la iniciativa**, de sorprendre, **de convertir la repressió en un bumerang**, de **centrar les accions en una estratègia** compartida que mereixi assumir els riscos que puguin comportar.

L'arsenal de la lluita noviolenta no sols és la **protesta**, també ho és la **no-cooperació** (deixar de col·laborar “legalment” en tots els pilars de poder de l'adversari), la **creació de sobiranes, de poders alternatius** (enfortir el propi teixit social, econòmic, polític...) i, en darrer terme, **d'exercir la desobediència civil** per deslegitimar les lleis injustes, tot assumint-ne les conseqüències i posar en evidència la seva crueltat.

La **lluita noviolenta** té unes actituds, uns principis, **unes tàctiques diferents tant de les de la lluita electoral com les de la lluita violenta**. Cal conèixer-les, entrenar-les i, sobretot, practicar-les.

Tota **acció ha de tenir un objectiu assolible**, coherent amb l'estratègia general que enforteixi el moviment i que l'acosti a l'objectiu final. L'activisme no porta enlloc. **No podem continuar fent accions simbòliques assenyades** ni substituir aquestes **per accions arrauxades**, unes i altres sense objectius i sense estratègia compartida.

La millor pràctica és una bona teoria; la **millor acció és una bona estratègia**. Aquesta **és l'única prioritat**. Més enllà que el Tsunami ens sorprengui amb accions noviolentes contundents, tenim com a país, com a organitzacions, com a ciutadania... el deure pendent d'acordar democràticament uns objectius compartits i una estratègia per assolir-los.

Dediquem les **acampades, les trobades del dia de reflexió, les reunions habituals** de les organitzacions a fer **aquesta reconversió de la via pacífica a la lluita noviolenta**: objectius compartits, estratègia adequada, formació i entrenament per accions amb objectius assolibles i coherents.

Condicionem els partits que votem, aportem propostes a les nostres organitzacions, gestionem les nostres emocions – frustració, ràbia, por...- per assumir els nous riscos que inevitablement hem de córrer.

Si la **colossal energia**, manifestada amb diverses formes noviolentes per gent de totes les edats, la **concentrem en un nou repte compartit que toqui el “moll de l'os”**, podrem donar un nou gran pas en l'inacabable camí de la llibertat.

Martí Olivella. Marxa de Figueres a Puig de les Basses, 1 de novembre de 2019.

www.lluitanoviolenca.cat // Vídeo de la intervenció: <https://youtu.be/UP0fDgSx1fs>